

Trenta anys sense el 'beatle' rebel

La música va ser una escapatòria per al jove John Lennon, un noi difícil, rebel, nascut el 9 d'octubre del 1940, en plena guerra mundial, que s'havia criat amb la tia Mimi, germana de la seva mare, Julia Stanley. Al pare, l'Alfred, li van perdre la pista ben aviat: treballava en els vaixells que feien el trajecte entre Liverpool i els Estats Units i, si bé de primer anava enviant diners a la Julia, aviat les trameses s'anaren espaiant i van acabar desapareixent sense explicacions. La Julia era l'ovella negra d'una família rígida i estricta i, en vista de la impossibilitat de fer-se càrrec del nen, el va deixar en custòdia de la seva germana que, de fet, en va tenir cura com si fos fill seu. Però en John i la seva mare mai no van perdre la relació, que amb els anys evolucionà cap a l'amistat. A 15 anys, la Julia li regalà un banjo i li ensenyà a tocar uns quants acords, i aviat va arribar la primera guitarra, barata, de les que es venien per correu.

A l'escola, al jove Lennon les coses no li anaven gaire bé. Era un estudiant irregular, poc amic de la disciplina estricta de l'escola anglesa, amb passió, això sí, pel dibuix i la narració. A l'escola primària descobreix *Alicia en terra de meravelles* i les aventures d'en Guillem, referències que l'acompanyaren tota la vida. Dibuixa i pinta constantment i alguns d'aquells dibuixos infantils els va fer servir per a la portada del seu disc del 1974, *Walls And Bridges*. La vida acadèmica del jove Lennon a l'institut va ser un autèntic desastre. Era conegut per tots els professors per les seves impertinències i una notable mala educació, tant a classe com a fora de l'institut. Un informe del tercer curs el definia com un "desastre. A classe sol fer el pallaso. Un informe deplorable. Fa perdre el temps a la resta d'alumnes". El setembre del 1955 en John comença el curs a la classe C de l'escola per les seves males notes. Aquell curs l'acaba al lloc número 20: el darrer lloc de la darrera classe. La seva opinió sobre els professors a la Quarry Bank Grammar

John Lennon i Yoko Ono es van casar a Gibraltar el 20 de març del 1969. Després enregistraren a Amsterdam *Give Peace a chance*.

El 9 d'octubre d'enguany, John Lennon hauria fet setanta anys i el 8 de desembre en farà trenta que fou assassinat. Tot el món, de cap a cap, recorda aquestes dates amb homenatges, reedicions dels seus discos, concerts i un llarg etcètera d'activitats. És, doncs, un bon moment per a recordar-ne la figura i la contribució musical.

School era contundent: "Tots eren estúpids, tret d'un o dos", va dir Lennon anys més tard.

A fora de l'aula era el líder de les bretolades adolescents, i tot sovint descarregava el seu *sentit de l'humor* sobre els disminuïts físics que es trobava pel carrer o els vells amb qui topava. En aquest època comença a fumar (els *loosies*, cigarretes que es venien d'un en un per a aquells que no podien pagar un paquet sencer), i es baralla pràcticament amb tothom. Sovint visitava el

despatx del director per a rebre les sis fuetades al cul de rigor. L'acompanyava en aquelles aventures el seu millor amic, Pete Shotton, que compartia amb Lennon una notable passió per la broma i la bretolada fàcil. Junts voltaven interminables hores amb bicicleta i junts van iniciar-se en les primeres aventures sexuals. L'amistat de Lennon i Pete Shotton s'allargà i, un cop ja fou un personatge famós, en John ajudà econòmicament alguns negocis del seu amic i fins i tot, l'any 1968,

li oferí feina a l'empresa dels Beatles, Apple. Esporàdicament, Pete visita el seu amic a Nova York fins poc abans de morir assassinat.

Malgrat tot, els anys a Quarry Bank van ser també anys de descobertes, i una etapa enormement creativa. Els seus llibres escolars són plens de dibuixos, poemes, històries divertides i pintures. La majoria tenien com a objecte d'atenció els professors, però ja indicaven que la creativitat i la imaginació de Lennon serien unes de les seves més notables aptituds. John Lennon recordà anys més tard que “al col·legi dibuixàvem molt i fèiem circular els dibuixos. Dibuíem gossos cecs que acompanyaven persones normals”.

La descoberta del rock and roll.

I és llavors que una nova descoberta entra amb força en la vida d'un jove àvid de noves sensacions: el rock and roll condicionarà per sempre més la trajectòria de John Lennon. La culpa de tot plegat la tenen els primers rockers americans: Chuck Berry, Jerry Lee Lewis, Carl Perkins, Buddy Holly i, sobretot, Elvis Presley. Va ser gran l'impacte que els primers temes del rei del rock tingueren en una part de la joventut britànica: de John Lennon i Paul McCartney a Keith Richards, Eric Burdon o Pete Townshend, a molts joves els va canviar la vida l'audició de “Heartbreak Hotel”, “Blue Suede Shoe” o “Hound Dog”. John Lennon recordà que “quan el vaig sentir [Elvis Presley], gairebé em vaig morir. El vaig sentir per primer cop a Radio Luxemburg. Em va semblar fantàstic. Quan el vaig sentir i vaig entrar en la història... Allò era vida, no hi havia res més. Només podia pensar en el rock and roll...” Anys més tard, el 1975, edità un disc amb la seva selecció de clàssics del rock, amb el títol de *Rock 'n' roll*.

Al Regne Unit, però, triomfà un estil que era en realitat una adaptació d'aquesta nova música que venia dels Estats Units. L'*skiffle* va ser l'estil musical que va imposar la seva llei entre els joves britànics a la segona meitat de la dècada dels 50. Es basava en la música que els negres de Chicago i el sud dels Estats Units feien amb elements senzills i pràctics i que poca relació tenien amb un instrument musi-

APPLE/EMI

John Lennon es va casar el 1962, el mateix any que The Beatles signava contracte amb EMI. El matrimoni es mantingué en secret per no decebre les fans.

cal convencional: fustes de rentar roba, llaunes metàl·liques, talls de fusta, etc. Algunes vegades s'hi incorporava una guitarra o un baix que donaven consistència a la música. En els orígens era interpretada, per exemple, pels presoners que treballaven en la construcció del ferrocarril als Estats Units.

Malgrat que l'*skiffle* era un estil molt primitiu (o potser per això mateix), va tenir una acollida immediata entre la comunitat jove del país que començava a introduir-se en el món de la música d'una manera o una altra. Va afavorir aquesta repercussió el fet que els instruments fossin de fabricació casolana i calgués poca inversió i molta imaginació per a formar un grup.

Aviat l'*skiffle* aportà un número 1 a les llistes d'èxits. Es tractava d'una adaptació d'una cançó folk americana, “Rock Island Line”, interpretada per un músic provinent del món de les ban-

des de jazz anomenat Anthony Lonnie Donegan. De fet, Paul McCartney, a 14 anys, va veure Lonnie Donegan en directe en una de les rondes en què va fer estada a l'Empire Theatre de Liverpool, i es va barallar amb un munt de noies per a obtenir un autògraf del nou ídol del moment. Donegan va col·locar 32 temes a les llistes d'èxits entre el gener del 1956 (data del seu primer número 1 amb “Rock Island Line”) i l'any 1962, en què ha de deixar pas precisament a la nova generació que encapçalaren els Beatles.

Però l'*skiffle* va arrelar immediatament en la gent jove que tenien l'oportunitat de dedicar-se a la música sense necessitat de fer grans inversions en instruments. En aquest sentit, el nou estil era un moviment molt i molt democràtic. Al Regne Unit hi va arribar a haver uns 5.000 grups de música *skiffle* i es van arribar a organitzar concursos

Lennon revisitat

En escaure's el que hauria estat el 70è aniversari de John Lennon (nascut el 9 d'octubre del 1940) s'ha presentat l'edició remasteritzada de diversos discos de Lennon i algunes compilacions.

Els 8 títols editats el dia 4 d'octubre (el dia 5 als Estats Units) són els següents: *John Lennon / Plastic Ono Band* (1970), *Imagine* (1971), *Some Time In New York City* (1972), *Mind Games* (1973), *Walls And Bridges* (1974), *Rock 'n' Roll* (1975), *Double Fantasy* (1980), *Milk And Honey* (1984).

Tots els discos (121 temes en total) s'han remasteritzat als estudis d'Abbey Road de Londres i als Avatar de Nova York, sota la direcció de Yoko Ono i un ampli equip d'enginyers a les ordres d'Allan Rouse (Londres) i George Marino (Nova York). Evidentment, els discos reproduïen la portada original i van acompanyats d'un llibret amb noves fotos i notes escrites pel periodista musical anglès Paul Du Noyer.

El darrer disc de Lennon publicat en vida s'ha editat amb el títol *Double Fantasy Stripped Back*, en format de doble CD.

A més, el mateix dia 4 d'octubre es va presentar l'edició del disc compilatori *Power To The People. The Hits* amb una selecció dels quinze temes més destacats de John Lennon, del qual s'ha fet una edició en disc senzill més una altra que va acompanyada d'un DVD amb els clips de promoció de les quinze cançons.

Gimme Some Truth és una selecció de 72 dels principals temes de John Lennon. Es presenta en format de quatre CD i va acompanyat d'un llibret de 24 pàgines amb fotos poc conegudes i textos del crític musical americà Anthony De Curtis. Els quatre discos recullen temàticament la trajectòria musical de Lennon amb els següents títols: *Roots* (versions i influències del rock clàssic), *Working Class Hero* (cançons polítiques i de temàtica social), *Woman* (cançons d'amor), *Borrowed Time* (cançons sobre la seva vida i vivències).

Finalment, *Signature Box* és una caixa que aplega els vuit CD remasteritzats, un disc amb material de col·leccionista i enregistraments no publicats anteriorment i un EP amb els singles publicats per Lennon que no havien aparegut als discos. Els onze CD es presenten en una caixa amb un llibre de format disc i una làmina d'edició limitada. **R.M.**

arreu del país. De fet, la majoria dels més de 300 grups que hi havia a la zona del Mersey a principi de la dècada dels 60, van començar la seva vida musical dedicats a aquesta música, basant el repertori en versions de temes de Lonnie Donegan o The Vipers.

Entre aquests grups, hi havia lògicament els Beatles, o els seus components, especialment Paul McCartney i

John Lennon. Per a en John, malgrat que el rock and roll era allò que més li agradava, l'*skiffle* fou una opció més pràctica. Va ser després de sentir primer Elvis Presley i després Lonnie Donegan que John Lennon decidí de formar el seu primer grup, els Quarrymen. Tanmateix, també hi un aspecte més —diguem-ne— material, que va impulsar John a crear un grup: el gran

èxit que els músics tenien entre les noies. Sigui com sigui, el grup centrà la vida del jove Lennon (sobretot d'ençà de la mort de la seva mare l'estiu del 1958, atropellada per un policia ebri) i dels nous amics Paul McCartney i George Harrison que, amb Pete Best a la bateria i Stuart Sutcliffe al baix, es convertiren un quant temps després en The Beatles. Feien actuacions continuades arreu on els deixaven tocar i aviat van aplegar un seguici de fans fidels. El desenvolupament com a grup s'esdevé a Hamburg, on són contractats en diverses ocasions per a llargues estades als clubs de la zona vermella del barri mariner. Allà toquen vuit, deu i dotze hores diàries a clubs com l'Indra o el Kaiserkeller, fet que els consolida i els dona vigor com a grup. L'estada a Hamburg també els obre les portes a dos mons més: el sexe i les drogues, i tenen l'oportunitat d'enregistrar un disc amb el músic Tony Sheridan.

Aquest disc enregistrarat a Hamburg suscitarà l'interès de Brian Epstein pels Beatles. Epstein tenia un botiga d'electrodomèstics i discos a Liverpool i un bon dia decideix d'anar a veure una actuació d'aquells joves tan sol·licitats al club Cavern. Sense saber gairebé per què ni com (probablement tenia relació amb la seva homosexualitat i l'atracció que pogués sentir per John Lennon; de fet en Brian i en John arribaren a passar junts unes vacances a Catalunya la primavera del 1963, amb estada a Tenerife i Sitges), Epstein es converteix en mànager del grup i es dedica incansablement a aconseguir-los un contracte d'enregistrament. Lennon tenia la fama a tocar i en va gaudir i la va sofrir a parts iguals.

Els Beatles. L'any 1962 va ser un any important per als Beatles i per a John Lennon. D'una banda, el grup aconsegueix un contracte d'enregistrament amb una discogràfica important, EMI, a través de la seva filial Parlophone, i John es casa amb la seva xicoteta Cynthia perquè havia quedat embarassada d'un nen, Julian. El matrimoni i l'embaràs es mantenen es secret per a no *defraudar* les admiradores del grup —com més anava més nombroses—, que comencen a fer petit qualsevol recinte on actuessin els Beatles.

La mort de Lennon arribà un mes després de reprendre la seva carrera musical, amb *Double Fantasy*. No enregistrava cap disc des del 1973.

La *beatlemania* va ser com una explosió incontrolada. A partir de l'any 1963, els Beatles eren els herois arreu del món, els discos tenien centenars de milers de còpies reservades abans de publicar-se, les cançons ocupaven les principals posicions a les llistes d'èxits, el seu rostre era a tot arreu, les aparicions públiques aixecaven autèntiques manifestacions, els concerts eren un exemple d'èxtasi col·lectiu. Beatles per aquí, Beatles per allà..., Però John Lennon, que sens dubte gaudia tant com podia de l'èxit, els diners i la popularitat, transmetia les seves inquietuds a través de les cançons. La influència de Bob Dylan es nota en uns textos més personals: a "Help!" arriba a dir: "Socors, necessito algú, qualsevol persona. Necessito algú, socors..." O a "You've got to hide your love away": "A tot arreu em miren fixament. Cada dia puc sentir com es riuen de mi." En pocs temps havia passat de bones cançons amb una lletra més o menys supèrflua a l'estil *yeah-yeah-yeah*, a expressar sentiments i inquietuds més adults. Lennon fins i tot va tenir temps de publicar

dos llibres, *In his own write* (1964) i *A spaniard in the works* (1965), reculls de textos, poemes i dibuixos molt en la línia Lennon, de jocs de paraules i històries estrambòtiques i imaginatives.

La situació en aquell període era certament estressant, tot i que inusualment productiva. Discos com *A Hard Day's Night* (1964), *Rubber Soul* (1965) o *Revolver* (1966) són alguns dels cims indiscutibles de la música rock. Però la càrrega feixuga de les rondes d'actuacions, amb concerts continus en què se sentia més la cridòria de la gent que no la música que interpretaven (i, en el fons, el fet de constatar que tant feia quin tema interpretessin, la gent volia veure i cridar els Beatles), i la continua exposició pública i musical (que els obligava a un disc nou l'any, més alguns singles amb temes inèdits) els van menar a deixar els escenaris després de la ronda del 1966, decisió en què Lennon va tenir un paper important. El darrer concert dels Beatles fou al Candlestick Park de San Francisco, el 29 d'agost d'aquell any.

Les actuacions van deixar pas al treball a l'estudi i a l'experimentació

sonora i musical. Lennon experimenta també, personalment, com la resta dels Beatles, amb les drogues, entre les quals l'LSD. Poc acostumat a estar-se a casa, la seva relació de parella amb la Cynthia se'n ressent i es distancia d'ella i d'en Julian. El període psíquedèlic dels Beatles donà al món una obra extraordinària: *Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band* (1967), considerat el millor disc de la història de la música rock. A "Lucy in the sky with diamond", Lennon parla de cels de cel·lofana, de taxis de paper, d'una noia amb ulls calidoscòpics.... Les inicials de la cançons coincideixen amb LSD, tot i que Lennon nega innocentment que hi hagi cap vinculació oculta i atribueix el tema a un dibuix del seu fill Julian. La portada, espectacular i recordada, obra de l'artista pop Peter Blake, mostra la icona de 62 ídols reals o imaginaris del grup, de Mae West a Fred Astaire; de Dylan Thomas a William Borroughs.... Dues bretolades d'en John van caure pel seu propi pes de la llista final: Hitler i Jesucrist, que havien estat inclosos en un clar exercici de provocació. En canvi, sí que es va escapar al control de la discogràfica la fantàstica planta de marihuana que figurava al peu de la imatge dels Beatles. *Made in John Lennon*.

Els anys finals del grup, entre el 1967 i el 1970, van ser certament confusos i conflictius. Lennon s'anava allunyant del grup i s'obria a noves experiències i inquietuds, alhora que es refermava el seu perfil més reivindicatiu i rebel. Una breu experiència a l'Índia, el març del 1968, en companyia de la resta del grup i del Maharishi Mahesh Yogi per a un seminari de meditació transcendental, li va fer obrir encara més els ulls respecte a la farsa que representaven aquells "exercicis espirituals" i religions similars (temps més tard cantà que "no crec en Buda, no crec en Mantra, no crec en Gita, no crec en Ioga..."). Va ser el primer d'anar-se'n de l'Índia i denunciar la impostura del guru, que tenia muntada una autèntica multinacional de l'espiritual, al tema "Sexy Sadie" del disc conegut com a *Doble Blanc* (1968), un disc fragmentari, però en què van treballar poc en conjunt, i cada *beatle* va anar a la seva. Aquella estada a l'Índia va servir si més no de període de reflexió per a

Lennon per a llegir

La biografia que l'anglès Philip Norman ha escrit sobre John Lennon va destinada a convertir-se en la referència indiscutible sobre la vida i miracles del mite. *John Lennon* (Anagrama) repassa amb minuciositat la trajectòria personal i musical del músic de Liverpool en més de 800 pàgines. No exempta de polèmica, finalment Yoko Ono va retirar el seu suport inicial a la redacció del llibre, que, a la manera habitual de les biografies anglosaxones, recull un ampli ventall de declaracions i entrevistes amb persones directament vinculades a John Lennon i la seva història.

El fill gran de John Lennon, Julian, ha aplegat, amb el pas del anys, una àmplia col·lecció d'objectes de col·leccionista referents al seu pare i als Beatles, probablement amb

la voluntat d'acostar-se a la figura del pare del qual mai no va gaudir. *Beatles Memorabilia. La col·lecció de Julian Lennon* (Grijalbo) agradarà als fans i, sobretot, als col·leccionistes de la cosa beatlemaníaca.

Per conèixer la intrahistòria de la relació de John Lennon amb la seva primera dona Cynthia, res millor que llegir el relat que n'ha fet ella mateixa en primera persona. Malgrat els anys transcorreguts i les vivències amargues, la figura de John en surt prou ben parada. *El auténtico Lennon* (Bobin Book) aporta una gran quantitat de detalls íntims, anècdotes i un perfil humà del mite. **R.M.**

Lennon, que a la tornada es va decidir a deixar la seva dona Cynthia per anar amb Yoko Ono, que havia conegut poc temps abans i amb qui havia mantingut, fins aquell moment, una discreta relació esbombada als mitjans.

Per al grup, el viatge també va servir per a reflexionar sobre la situació en què quedaven els negocis després de la mort del mànager, Brian Epstein, veritable catalitzador de la unitat del grup. El 1968 es van decidir a muntar una empresa pròpia, Apple Corps (amb diverses filials, entre les quals Apple Records), amb la voluntat de controlar ells mateixos el negoci que els afectava i, en paraules de Lennon, "per a veure si podíem tenir autèntica llibertat dins l'estructura del negoci; per a veure si podíem crear coses i vendre-les sense un càrrec tres vegades superior al cost". Tot va quedar en un exercici d'ingenuïtat: els diners es van escapar a cabassos i la relació personal va abocar el grup a la fi, l'abril del 1970, després haver parit un disc excepcional, *Abbey Road* (1969), un testament de la decadència dels temps finals, *Let It Be* (1970), i poques coses a dir-se els uns als altres.

Yoko Ono. John havia començat la seva relació amb Yoko Ono el dia 9 de

novembre del 1966, quan va conèixer l'artista japonesa conceptual i creadora de *happenings* en una exposició que feia a la galeria Indica de Londres. A partir d'aquell moment i durant tot el 1967, Yoko Ono va empaitar el famós (i milionari) *beatle*, de primer amb la intenció que li financés alguna de les seves creacions, fins que John es va veure seduït pels ambients creadors i artístics que ella freqüentava. La seva relació, de fet, es va fer oficial a través de la premsa. Tot un escarn per a la Cynthia, que un dia se la va trobar a casa seva mateix, en tornant d'un viatge. Finalment John Lennon i Yoko Ono es van casar a Gibraltar el 20 de març del 1969 després d'editar el disc *Two Virgins* (1968), un disc de fresses diverses i amb una portada en què apareix la parella despullada, fet que va suscitar una gran commoció social, fins al punt que el disc es posà a la venda en una funda de paper per tancar les vergonyes de la parella. La lluna de mel va ser a l'Hotel Hilton d'Amsterdam, amb una *bed-in* ('enllitada') per la pau, que incloïa l'enregistrament d'un tema que ha esdevingut un himne de la pau, "Give Peace a chance".

Evidentment, la inclusió de la Yoko al cercle íntim dels Beatles, grup que

tenia unes regles pròpies i que exclouïa les parelles de l'ambient musical, va ser també un dels detonants de la separació de grup, però va obrir noves perspectives personals, musicals i socials en John Lennon.

El Lennon rebel i combatiu. Els primers temps després de deixar els Beatles varen ser ben aprofitats musicalment per Lennon. Temes com "Mother", "Working Class Hero", "Jealous Guy" o "Imagine" el van mantenir a la primera línia musical, mentre els altres *beatles* intentaven trobar un camí clar. El trasllat a Nova York per a establir-se amb Yoko Ono li dóna, tanmateix, una important presència mediàtica i es converteix en una de les icones de la contracultura. De fet, Lennon sempre havia tingut les idees molt clares. A l'època *beatle* ja va aixecar una considerable polseguera quan va afirmar que els "Beatles som més populars que Jesucrist", una frase que, tot i que no volia atacar en absolut l'Església Catòlica, va ser treta de context i mal interpretada fins a extrems insospitats. Igualment, com a *beatle* es va manifestar contra la guerra i contra el poder establert i, en general, no va destacar pas per declaracions po-

líticament correctes. Més tard arribà a retornar la medalla de l'Ordre de l'Imperi Britànic que la reina havia atorgat l'any 1965 als Beatles, en protesta per la participació anglesa a la guerra de Biafra.

A Nova York, l'any 1971 la Yoko i en John llancen una campanya mundial a favor de la pau amb el títol genèric de "War Is Over, If You Want It" ('la guerra s'acaba si tu ho vols'), que acompanyava el seu single *Happy Xmas (War is over)*. I es deixen veure en manifestacions contrasistema i amb alguns *enemics* del règim americà, com ara Jery Rubin, Abbie Hoffman, John Sinclair o els Panteres Blancs. El president Richard Nixon activa l'administració estatal i el fa investigar per l'FBI, que el considera un element perillós, alhora que li posa traves administratives per a l'expedició dels documents legals que li havien de permetre de residir als Estats Units (de fet fins el 1976 no fou un ciutadà americà de ple dret). Se succeeixen les cançons per la pau i contra la discriminació de les dones i les minories i a favor de l'IRA irlandès (organització a què arribà a fer aportacions econòmiques). Alguns dels seus temes, com "Woman is the nigger of the world" són censurats i la pressió política i el cansament el porten a una retirada de la vida política per a dedicar-se durant divuit mesos a allò que va anomenar el "cap de setmana perdut": se separa de Yoko Ono i es passa el temps en un estat de festa i embriaguesa permanent. Acabava d'editar el disc *Mind Games* (1973) i participa en més produccions d'amics com Ringo Starr, Harry Nilsson o David Bowie fins que reprèn la seva relació amb la Yoko i neix el seu fill Sean, l'octubre del 1975.

Els anys finals. La reclusió de Lennon al seu apartament de l'edifici Dakota, davant el Central Park de Nova York, és total. Desapareix de la vida pública i deixa de publicar discos (tot i que compon i enregistra de manera casolana, com es recull a la caixa *John Lennon Anthology*). Yoko Ono és la que porta les regnes de les finances i el negoci familiar i John té cura del seu nou fill i dirigeix la intendència domèstica.

El retorn de Lennon s'esdevé a final del 1980. Ha enregistrat un grapat de

El mànager que va acompanyar The Beatles des del 1963 fou Brian Epstein, un empresari d'electrodomèstics embadalit per Lennon.

noves composicions que publicarà el novembre d'aquell any amb el títol de *Double Fantasy*. Són cançons que

mostren un Lennon madur, amb experiència vital i ganes de retornar al món de la música. S'ha acompanyat de bons músics per a crear temes com "(Just Like) Starting Over", "Woman", o "Beautiful Boy".

El dia 8 de desembre d'aquell 1980, John Lennon tornava a casa a les 11 i 7 minuts de la nit, quan va ser abordat per un jove, Mark David Chapman, a qui havia signat un autògraf poques hores abans. Chapman va disparar cinc trets que van posar fi a la vida de John Lennon, músic, activista, lluitador, pacifista. El somni s'havia acabat.

El llegat de John Lennon és certament immens. La seva imatge, amb les inconfusibles ulleres rodones, s'associa als Beatles, però també s'ha convertit en una icona del pacifisme i l'inconformisme, de la rebel·lia i l'agosament. Trenta anys després de la seva mort, John Lennon i el seu missatge continuen presents. "Well we all shine on..."

Ramon Moreno

Notícies dels Beatles en català

Els seguidors dels Beatles i de John Lennon, Paul McCartney, Ringo Starr i George Harrison tenen des de l'estiu passat un blog de notícies per a seguir en català tota l'actualitat que (encara) generen. *Beatlescat* és un blog estrictament de notícies referides, de manera directa o indirecta, als Beatles, a més de les noves edicions discogràfiques, llibres, revistes, etc. És editat pel Magical Mystery Club, que organitza cada any el Beatles Weekend a l'Estartit (Baix Empordà) el mes de juliol. Es pot trobar a <http://in.directe.cat/beatlescat>.